

ELIZABETH GEORGE

TOTDAT DE DOOD
ONS SCHEIDT

Een Thomas Lynley-mysterie

ELIZABETH GEORGE

TOTDAT DE DOOD ONS SCHEIDT

Een Thomas Lynley-mysterie

ELIZABETH GEORGE

TOTDAT DE DOOD ONS SCHEIDT

De zestienjarige Roberta Teys wordt met haar mooiste kleren aan gevonden in een boerenschuur in het Engelse dorpje Keldale. Naast haar liggen een bijl en het ontzielde lichaam van haar vader. Onthoofd.

Het enige wat Roberta erover zegt is: 'Ik heb het gedaan en ik heb er geen spijt van.'

Scotland Yard geeft de leiding van het onderzoek in handen van inspecteur Thomas Lynley – een in alle opzichten knappe man van de wereld – en zijn absolute tegenpool Barbara Havers. Zij heeft een sterk minderwaardigheidscomplex en ziet deze zaak als haar kans om zich te bewijzen.

Na vele omwegen stuiten Lynley en Havers op verborgen schandalen en een gruwelijke mishandeling. Niets is wat het lijkt in dit vredige dorpje en door deze zaak zal het leven daar ook nooit meer hetzelfde zijn...

'Geweldig debuut... Deze auteur kan zich meten met P.D. James.' – *Kirkus Reviews*

Van Elizabeth George verschijnen regelmatig nieuwe psychologische thrillers.

Van dezelfde auteur

Afrekening in bloed

Klassemoord

Zand over Elena

De verdwenen Jozef

Mij is de wrake

Waar rook is...

In handen van de vijand

In de ban van bedrog

Wie zonder zonde is...

Verrader van het verleden

Moordmotieven

Zijn laatste wil

In volmaakte stilte

Bezoek onze internetsite
www.zwartebeertjes.nl
voor informatie over al onze boeken.

Elizabeth George
Totdat de dood
ons scheidt

ebook editie, september
2009

Zwarte Beertjes

Utrecht / Amsterdam

Oorspronkelijke titel: A Great

Deliverance

© 1985 by Susan Elizabeth George

Published by agreement with Bantam

Books, a division of Bantam Doubleday

Dell Publishing Group Inc.

Vertaling: Coby de Groot

Omslagontwerp: Studio Eric

Wundergem

© 2005 A.W. Bruna Uitgevers B.V.,

Utrecht

Dit is een uitgave van A.W. Bruna
Uitgevers B.V. ter gelegenheid van het
vijftigjarige bestaan van de Zwarte
Beertjes-serie.

Met dank aan Koninklijke Wöhrmann
B.V., Zutphen.

NUR 313

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voorzover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus

3060, 2130 KB Hoofddorp,
www.reprorecht.nl). Voor het
overnemen van gedeelte(n) uit deze
uitgave in bloemlezingen, readers en
andere compilatiewerken (artikel 16
Auteurswet 1912) kan men zich
wenden tot de Stichting PRO (Stichting
Publicatie- en Reproductierechten
Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB
Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

En hij zei: ‘Mijn God, die ik
gemaakt heb,
en ook de priester hebt gij
meegenomen
en zijt weggegaan. Wat rest mij nu
nog?’

Richteren 18:24

1

Luidruchtig, vochtig en volstrekt onvergeeflijk nieste hij de vrouw in het gezicht. Hij had het al drie kwartier ingehouden en ertegen gevochten, maar ten slotte had hij het opgegeven. En alsof dat nog niet erg genoeg was, begon hij onmiddellijk zijn neus op te halen. De vrouw staarde hem aan. Zij was precies het type tegenover wie hij zichzelf altijd een volslagen idioot voelde. Met haar lengte van minstens 1 meter 80 en de heerlijk onbekommerde manier waarop ze haar niet bij elkaar passende kleding droeg

– zo'n kenmerkende eigenschap van de Britse hogere standen – was ze leeftijdloos, tijdloos en ze staaarde naar hem met priemende blauwe ogen, die veertig jaar geleden vast bij menig dienstmeisje de waterlanders tevoorschijn geroepen hadden. Ze moest ver in de zestig zijn, mogelijk dichter bij de tachtig, maar dat wist je toch nooit. Ze zat kaarsrecht op haar plaats, de handen in haar schoot gevouwen, in een kostschoolhouding die haar niet toestond ook maar een tikje gemakkelijker te gaan zitten. En ze staaarde maar. Eerst naar zijn priesterboord, toen naar zijn ontegenzeggelijk druipende neus.

Toe, lieveling, vergeef me. Duizend excuses. Laten we niet toestaan dat zo'n kleine misser als een niesbui tussen een vriendschap als de onze komt.

Hij was altijd zo geestig als hij in gedachten gesprekken voerde. Alleen hardop maakte hij er zo'n verschrikkelijke puinhoop van. Hij haalde weer zijn neus op. Zij staarde. Waarom reisde ze in vredesnaam tweede klas? Ze was in Doncaster de wagon in gestevend, als een krakende Salome met heel wat meer dan zeven sluiers in haar bagage, en gedurende de rest van de rit had ze afwisselend lauwe koffie tot zich genomen met een in de praktijk opgedane vaardigheid, en naar

hem gestaard met een afkeuring die bij elke voorkomende gelegenheid ‘anglicaanse’ leek te schreeuwen.

En toen kwam de niesbui. Misschien zou onberispelijk correct gedrag van Doncaster tot Londen zijn rooms-katholiekzijn in haar ogen nog goedgemaakt hebben, op de een of andere manier. Maar de niesbui veroordeelde hem voor altijd.

‘Ik... eh... Als u me niet kwalijk neemt...’
Het had geen zin. Het vierkante linnen lapje zat diep in zijn zak. Om erbij te kunnen zou hij de gehavende aktetas op zijn schoot los moeten laten en dat was volstrekt ondenkbaar. Ze zou het gewoon moeten begrijpen. We hebben het nu niet

over een vergrijp tegen de etiquette, mevrouw. We hebben het over móórd. Bij die gedachte snoof hij krachtig, doordrongen van zijn eigen rechtschapenheid. Toen ze het hoorde, ging de vrouw zo mogelijk nog keuriger op haar plaats zitten; elke vezel van haar lichaam spande zich in om afkeuring uit te stralen. Hij was werkelijk een zielig mannetje, zei haar blik. Hij wist wat ze dacht. Meelijwekkend. Geen dag jonger dan 75 en hij zag er ook beslist geen seconde jonger uit. En zo precies wat je van een priester zou verwachten: een gezicht met drie verschillende schrammen van het stuntelig scheren, een in zijn

mondhoek achtergebleven kruimeltje van de ontbijttoast, een glimmend zwart pak dat aan de ellebogen en manchetten versteld was, een verformfaaide hoed met een stoffige rand. En die afschuwelijke tas op zijn schoot! Meteen al vanaf Doncaster had hij net gedaan alsof ze in de trein gestapt was met het vooropgezette doel de tas uit zijn handen te rukken en hem bij de eerste de beste gelegenheid uit het raam te slingeren en zichzelf erbij. God! De trein minderde vaart en kondigde daarmee aan dat ze eindelijk het einde van hun reis naderden.

Ze stond op en wierp hem een laatste, vernietigende blik toe. 'Nu begrijp ik

eindelijk wat jullie katholieken met het vagevuur bedoelen,' siste ze en schreed door het gangpad op de deur af.

'Grote goedheid,' mompelde pater Hart.

'Grote goedheid, ik neem aan dat ik écht...' Maar ze was weg. De trein was volledig tot stilstand gekomen onder de gewelfde overkapping van het Londense station. Het was tijd om datgene te doen waarvoor hij naar de stad gekomen was. Hij keek om zich heen om zich ervan te overtuigen dat hij in het bezit was van al zijn eigendommen, een zinloze handeling omdat hij niets uit Yorkshire meegebracht had dan die ene aktetas, die hij nog geen ogenblik losgelaten had. Hij keek door het

raam naar de enorme uitgestrektheid van King's Cross.

Hij was meer voorbereid geweest op een station als Victoria, met zijn geruststellende, oude bakstenen muren, zijn kraampjes en straatzangers, die de politie van de hoofdstad altijd net te vlug af waren. Maar King's Cross was iets totaal anders: grote stukken betegelde vloer, verleidelijke advertenties die van de overkapping omlaag hingen, boekverkopers, snoepverkopers, snackbars. En al die mensen – veel meer dan hij verwacht had – in rijen voor kaartjes, haastig een hartige hap wegwerkend terwijl ze naar de treinen renden, ruziënd,

lachend en elkaar vaarwel kussend. Elk ras, elke kleur. Het was allemaal zo anders. Hij wist niet zeker of hij het lawaai en de verwarring wel verdragen kon.

‘Stapt u nog uit, pater, of was u van plan te blijven slapen?’

Geschrokken keek pater Hart op, recht in het blozende gezicht van de conducteur die hem eerder die morgen geholpen had zijn plaats te vinden, toen de trein uit York vertrok. Het was het vriendelijke gezicht van iemand uit het noorden, waarop de stormen van de heidevelden gegraveerd stonden in honderd afzonderlijke bloedvaten, die dicht onder

het oppervlak van zijn huid liepen en sprongen.

‘Hmm...? Ik... O, ja... natuurlijk moet ik dat.’ Pater Hart deed een besliste poging om op zijn plaats in beweging te komen, maar zijn lichaam was niet helemaal in staat de bevelen van zijn brein op te volgen. ‘Ik ben in geen jaren meer in Londen geweest,’ voegde hij eraan toe, alsof die laatste opmerking zijn onwil om uit te stappen op de een of andere manier zou verklaren.

De conducteur vatte dit op als een gelegenheid om een duit in het zakje te doen. ‘Laat mijn u dan maar effe hellepe,’ zei hij. ‘U heb toch wel om uw koffer

gedacht, hè?’

‘Ik... O, ja, hier heb ik hem.’ Pater Hart negeerde de uitgestoken hand van de man. Hij voelde het zweet alweer in zijn handpalmen, onder zijn armen, in zijn liezen en in zijn knieholten. Goeie god, hoe moest hij de dag doorkomen?

‘Dan nou maar naar buiten, het perron op.’

Pater Hart voelde de nieuwsgierige ogen van de conducteur op zich gericht, voelde hoe ze van zijn gezicht naar zijn aktetas gleden. Zijn vingers klemden zich steviger om het handvat. Hij rechte zijn lichaam in de hoop zijn vastberadenheid te hervinden en kreeg in plaats daarvan een

verschrikkelijke kramp in zijn linkervoet. Hij kreunde terwijl de pijn messcherp naar zijn hoogtepunt klom.

‘Misschien zou u niet alleen moeten reizen. Weet u zeker dat u echt geen hulp nodig hebt?’ vroeg de conducteur ongerust.

Hij hád hulp nodig, natuurlijk. Maar niemand kon helpen. Hij kon zichzelf niet eens helpen.

‘Nee, nee.’ Pater Hart dwong zich tot een glimlach. ‘Ik ga er nu meteen vandoor. En u bent meer dan vriendelijk geweest. Met mijn plaats, weet u. De verwarring in het begin.’

De conducteur wuifde zijn woorden weg.

‘Trek u daar maar niks van aan. Massa’s mensen weten niet dat die kaartjes “gereserveerd” betekenen. D’r was toch geen man overboord?’

‘Nee. Dat zal wel niet...’ Pater Hart ademde snel in om zijn krachten te verzamelen. Het gangpad door, de deur uit, de ondergrondse opzoeken, zei hij tot zichzelf. Dat kon toch allemaal niet zo onoverkomelijk zijn als het leek. Hij schuifelde op de uitgang af. Zijn tas, die hij met twee handen tegen zijn maag gedrukt hield, bonkte bij elke stap. Achter zich hoorde hij de stem van de conducteur: ‘Kom, pater, bij de deur valt het niet mee. Laat mij dat maar doen.’

Twee nors uitziende leden van de schoonmaakploeg van de spoorwegen verdrongen zich al bij de achteringang, vuilniszakken over hun schouder, klaar om de trein in orde te maken voor zijn terugreis naar York. Het waren Pakistanen en hoewel ze Engels spraken, merkte pater Hart dat hij niet één woord kon verstaan door de zware sluier van hun ritmische intonatie.

Dat besef joeg hem angst aan. Wat deed hij hier in de hoofdstad van het land, waar de inwoners vreemdelingen waren, die hem met troebele, vijandige ogen en immigrantengezichten aankeken? Welke onbeduidende goede daad kon hij hopen

te verrichten? Wat was dit voor dwaasheid? Wie zou ooit geloven...?

‘Hebt u hulp nodig, pater?’

Pater Hart kwam eindelijk vastbesloten in beweging. ‘Nee, het is in orde. Prima zo.’

Hij wist de treden af te komen, voelde het betonnen perron onder zijn voeten, hoorde het koeren van duiven hoog in het dakgewelf van het station. Verstrooid begaf hij zich op weg over het perron in de richting van de uitgang en Euston Road. Achter zich hoorde hij de conducteur weer. ‘Komt er iemand om u af te halen? Weet u wel waar u heen gaat? Waar gaat u nu naartoe?’

De priester rechtte zijn schouders. Hij

zwaaide ten afscheid. ‘Scotland Yard,’ antwoordde hij zonder aarzelen.

St. Pancras Station, recht tegenover King’s Cross, was zo’n architectonische tegenstelling met dat laatste, dat pater Hart even naar die neogotische pracht bleef staan staren. Het verkeerslawaaï op Euston Road en de onwelriekende oprispingen van twee dieselvrachtwagens aan de rand van het trottoir verbleekten tot iets onbeduidends. Hij was wat je noemt een architectuurenthousiasteling en dit speciale gebouw was qua architectuur helemaal het einde.

‘Lieve hemel, dat is geweldig,’ mompelde

hij terwijl hij zijn hoofd achteroverboog om een beter zicht te krijgen op de toppen en dalen van het spoorwegstation. ‘Een schoonmaakbeurtje en het zou een regelrecht paleis zijn.’ Hij keek afwezig om zich heen, alsof hij de volgende voorbijganger staande wilde houden om een lezing te geven over het kwaad dat generaties kolenvuren aangericht hadden aan het oude gebouw. ‘Nu vraag ik me af wie...’

Plotseling jankte een tweetonige sirene over Caledonian Road en een politiebusje kwam gierend over het kruispunt Euston op rijden. Het bracht de priester terug in de werkelijkheid. Hij schudde zichzelf

geestelijk door elkaar, gedeeltelijk uit ergernis, maar meer nog uit angst. Zijn geest dwaalde nu dagelijks af. En dat was een teken van het einde, nietwaar? Hij slikte de brok van panische angst in zijn keel weg en keek met nieuwe vastbeslotenheid om zich heen. Zijn oog viel op de schreeuwende kop over de hele breedte van de ochtendkrant. Hij stapte er nieuwsgierig op af. DE RIPPER SLAAT TOE OP VAUXHALL STATION!

De Ripper! Hij deinsde terug voor de woorden, wierp een blik om zich heen en gaf zich toen over aan één snelle alinea van het verhaal. Hij liet zijn ogen snel over de regels glijden, want nauwkeuriger

doorlezen zou wel eens een ziekelijke belangstelling kunnen verraden die niet paste bij een man die het geestelijk gewaad droeg. Woorden, geen zinnen, trokken zijn aandacht. *Opengereten... Halfnaakte lichamen... Aderen... Mannelijke slachtoffers...* Hij huiverde. Zijn vingers gingen naar zijn keel en hij overwoog hoe kwetsbaar die eigenlijk was. Zelfs een priesterboord bood geen zekere bescherming tegen het mes van een moordenaar. Het zou zoeken. Het zou diep doordringen. Het was een schokkende gedachte. Hij liep wankelend achteruit bij de krantenkiosk vandaan en zag gelukkig op

maar tien meter afstand het bord van de ondergrondse. Het schudde hem wakker. Hij tastte in zijn zak naar een plattegrond van het vervoerssysteem van de stad en bracht een ogenblik door met het nauwgezet bestuderen van het gekreukte oppervlak. ‘De Circle-lijn naar St James’s Park,’ zei hij tot zichzelf. En toen nog eens met meer gezag: ‘De Circle-lijn naar St James’s Park. De Circle-lijn naar St James’s Park.’ Als een gregoriaans gezang herhaalde hij de zin terwijl hij de trap af liep. Hij hield de maat en het ritme ervan vast tot aan het loket en hield pas op toen hij rechtop in de ondergrondse plaatsgenomen had. Hij keek om zich

heen naar de andere inzittenden van de wagon, merkte dat twee bejaarde dames hem met onverholen gretigheid in de gaten hielden en boog verontschuldigend zijn hoofd. ‘Zo verwarrend,’ legde hij op zachte toon uit en waagde een verlegen, vriendschappelijke glimlach. ‘Je raakt helemaal de kluts kwijt.’

‘Allerlei slag, dat zeg ik je, Pammy,’ verklaarde de jongste van de twee vrouwen aan haar metgezellin. Ze wierp een blik vol bestudeerde, kille minachting op de geestelijke. ‘In elke mogelijke vermomming, heb ik gehoord.’

Terwijl ze haar waterige ogen op de verbijsterde priester gevestigd hield, trok

ze haar verwelkte vriendin overeind, klampte zich aan de stangen bij de deur vast en overreedde haar met luide stem bij de eerstvolgende halte uit te stappen.

Pater Hart sloeg hun vertrek berustend gade. Je kon het hun niet kwalijk nemen, dacht hij. Je kon het werkelijk niet vertrouwen. Helemaal nooit. En dat was wat hij in Londen kwam zeggen: dat het niet de waarheid was. Het leek alleen maar op de waarheid. Een lijk, een meisje en een bijl met bloed eraan. Maar het was niet de waarheid. Hij móést hen overtuigen en... O, god, hij had hier zo weinig talent voor. Maar God stond aan zijn kant. Wat ik aan het doen ben is

goed, wat ik aan het doen ben is goed, wat ik aan het doen ben is goed. Dit nieuwe lied verving het andere en bracht hem regelrecht tot aan de deuren van New Scotland Yard.

‘En nou zitten we dus, verdomme, alweer met een confrontatie Kerridge-Nies,’ besloot hoofdinspecteur Malcolm Webberly. Hij hield even op om een dikke sigaar op te steken, die onmiddellijk de lucht doortrok met een vieze rooksluier. ‘Jezus nog aan toe, Malcolm, doe een raam open als je dat ding per se moet roken,’ antwoordde de ander. Als hoofdcommissaris was sir David Hillier

Webberly's meerdere, maar hij hield ervan zijn mannen hun eigen afdeling op hun eigen manier te laten leiden. Hij zou zelf nooit zo'n rookoffensief lanceren zo kort voor een bespreking, maar Malcolms manieren waren niet de zijne en ze waren nog nooit ondoelmatig gebleken. Hij verzette zijn stoel om aan de ergste dampen te ontkomen en liet zijn ogen dwalen over de wanorde van het kantoor. Hillier vroeg zich af hoe Malcolm het toch voor elkaar kreeg zijn afdeling zo efficiënt te leiden, gezien zijn neiging tot chaos. Dossiers, foto's, verslagen en boeken bedekten elk oppervlak. Er stonden lege koffiekopjes en overvolle asbakken en zelfs

een paar oeroude basketbalschoenen, hoog op een plank. De kamer zag eruit en rook, precies volgens Webberly's bedoeling, als de ordeloze huurkamer van een student: krap, vriendelijk en muf. Alleen een onopgemaakt bed ontbrak er nog aan. Het was het soort plaats dat het makkelijk maakte bij elkaar te komen, te blijven hangen en te praten, dat kameraadschap in de hand werkte onder mannen die in een team moesten werken. Slimme Malcolm, dacht Hillier. Vijf of zes keer pienterder en scherpzinniger dan zijn uiterlijk, gewoontjes, afhangelende schouders en maar al te gevuld, deed vermoeden. Webberly zette zich met een

duwtje af en begon met het raam te stoeien, grommend en met alle kracht wrikkend aan de grendel, tot hij het ten slotte open kreeg. ‘Sorry, David, ik vergeet het steeds.’ Hij ging weer aan zijn bureau zitten, overzag met een droevige blik de rommel erop en zei: ‘Dit is nou net iets wat ik op dit moment niet nodig heb.’ Hij streek met één hand door zijn schaarse haren. Het was ooit zandkleurig rood geweest, maar nu was het overwegend grijs.

‘Narigheid thuis?’ vroeg Hillier voorzichtig, met zijn ogen op zijn gouden zegelring gericht. Het was een moeilijke vraag voor hen allebei, omdat hij en

Webberly met zusjes getrouwd waren, een feit waar de meesten bij de Yard niets van wisten en waar de twee mannen zelf zelden over spraken.

Hun familierelatie was een van die grillen van het lot waardoor twee mannen op een aantal manieren aan elkaar gekluisterd zijn, waarover zij in het algemeen beter niet samen kunnen discussieren. Hilliers carrière was een afspiegeling van zijn huwelijk. Beide waren succesvol, hoogst bevredigend. Zijn vrouw was volmaakt: een rots van toewijding, een intellectuele kameraad, een liefhebbende moeder, een seksuele verrukking. Hij gaf toe dat zij het eigenlijke middelpunt van zijn bestaan

was, dat zijn drie kinderen maar randfiguren voor hem waren, aardig en amusant, maar helemaal niet iets van beslissende betekenis vergeleken met Laura. Hij wendde zich tot haar – zijn allereerste gedachte 's morgens, zijn allerlaatste gedachte 's nachts – voor vrijwel elke levensbehoefte. En zij vervulde ze stuk voor stuk.

Voor Webberly was het iets anders: een carrière die, net als de man zelf, voortzwoegde; niet briljant maar omzichtig, vol talloze successen waarvoor hij zelden de erkenning kreeg, want Webberly was gewoon niet het politieke dier dat hij zijn moest om succes te

hebben bij de Yard. Voor hem zodoende geen ridderorde als een verleidelijk wenkend perspectief aan zijn beroepshorizon, en dát had het huwelijk van Webberly onder zo'n enorme druk gezet.

De wetenschap dat haar jongere zusje lady Hillier was, knaagde aan het weefsel van Frances Webberly's leven. Het had haar veranderd van een verlegen maar tevreden burgerlijke huisvrouw in een maatschappelijke streber van het eierzuchtigste soort. Dineetjes, cocktailparty's en saaie buffetten die ze zich slecht konden veroorloven, werden gegeven voor mensen in wie zij geen

belang stelden; allemaal onderdeel van wat Frances zag als haar mans klim naar de top. En de Hilliers bezochten ze trouw allemaal, Laura uit een treurige loyaliteit aan een zusje met wie ze geen hartelijke omgang meer had en Hillier zelf om Webberly zo goed mogelijk te beschermen tegen de vlijmscherpe, wrede opmerkingen die Frances vaak in het openbaar maakte over de glansloze carrière van haar man. Een vleesgeworden lady Macbeth, dacht Hillier met een huivering.

‘Nee, daar niet,’ antwoordde Webberly. ‘Ik dacht alleen maar dat ik de zaken tussen Nies en Kerridge jaren geleden al geregeld had. Het is verontrustend dat er

nu weer een confrontatie de kop opsteekt.’
Typisch iets voor Malcolm om de
verantwoordelijkheid op zich te nemen
voor de zwakheden van anderen, dacht
Hillier. ‘Waar ging hun laatste gevecht
ook alweer over?’ vroeg hij. ‘Het speelde
zich in Yorkshire af, hè? Zigeuners die bij
een moord betrokken waren?’

Webberly knikte. ‘Nies staat aan het
hoofd van de politie in Richmond.’ Hij
zuchtte diep en vergat even de rook van
zijn sigaar in de richting van het open
raam te blazen. Hillier deed zijn best om
niet te kuchen. Webberly trok zijn
stropdas wat lossen en frunnikte afwezig
aan het gerafelde boord van zijn witte

overhemd. ‘Drie jaar geleden werd daarginds een oude zigeunervrouw vermoord. Nies leidt een hecht rechte team. Zijn mannen zijn uiterst nauwgezet, accuraat tot in de kleinste details. Ze stelden een onderzoek in en arresteerden de schoonzoon van het oudje. Ogenschijnlijk was het een geschil over het eigendomsrecht op een granaten halssnoer.’

‘Granaten? Waren ze gestolen?’

Webberly schudde zijn hoofd en tikte met zijn sigaar tegen een gedeukte tinnen asbak op zijn bureau. Door die handeling raakte de as van voorgaande sigaren van zijn plaats en dreef als stof weg om terecht

te komen tussen de paperassen en manilla mapjes. ‘Nee. Ze hadden het halssnoer gekregen van Edmund Hanston-Smith.’ Hillier ging rechtop zitten op zijn stoel. ‘Hanston-Smith?’

‘Ja, nu schiet het je allemaal weer te binnen. Maar dat geval was ná dit alles. De man die voor de moord op de oude vrouw gearresteerd werd – ik geloof dat hij Romaniv heette – had een vrouw.

Ongeveer 25 jaar oud en mooi zoals alleen die vrouwen kunnen zijn: donker, een olijfkleurige huid, exotisch.’

‘Niet zo’n beetje verleidelijk voor een man als Hanston-Smith, mag ik wel zeggen.’

‘Inderdaad. Ze maakte hem wijs dat

Romaniv onschuldig was. Het duurde een paar weken; Romaniv was nog niet voor het Hof van Assisen verschenen. Ze overtuigde Hanston-Smith ervan dat de zaak heropend moest worden. Ze zwoer dat zij alleen maar vervolgd werden vanwege hun zigeunerbloed, dat Romaniv de hele nacht in kwestie bij haar geweest was.' Hij drukte zijn sigaar uit in de asbak en vouwde zijn sproetige handen over zijn maag. Ze verborgen de vlek op zijn vest doeltreffend. 'Je zult je herinneren dat Hanston-Smith een man was van politieke invloed en rijkdom. Het was geen moeilijke zaak voor hem om het politiekorps van Yorkshire ervan te

overtuigen dat ze zich ermee moesten bemoeien. Dus gaf Rubin Kerridge – hij is nog steeds commissaris in Yorkshire, ondanks alles wat er gebeurd is – bevel om het onderzoek van Nies te heropenen. En tot overmaat van ramp beval hij de vrijlating van Romaniv.’

‘Hoe reageerde Nies?’

‘Kerridge is zijn meerdere. Wat kon hij doen? Nies was dol van woede, maar hij liet Romaniv los en gaf zijn mannen bevel opnieuw te beginnen.’

‘Het komt me voor dat de vrijlating van Romaniv weliswaar zijn vrouw gelukkig zou maken, maar tegelijk een voortijdig einde zou maken aan het genoegen van

Hanston-Smith,' merkte Hillier op. 'Nou, natuurlijk voelde mevrouw Romaniv zich verplicht Hanston-Smith te bedanken op de manier waaraan hij zo gewend geraakt was. Ze sliep nog één laatste nacht met hem – ze liet de arme kerel zich uitputten tot in de kleine uurtjes, als ik het verhaal goed gehoord heb – en liet toen Romaniv binnen.' Webberly keek op toen er kort op de deur geklopt werd. 'De rest is, zeggen ze, nogal een bloedige geschiedenis. Het stel vermoordde Hanston-Smith, nam alles mee wat ze dragen konden, ging naar Scarborough en was voor het aanbreken van de morgen het land uit.'

‘En de reactie van Nies?’

‘Die eiste het onmiddellijke ontslag van Kerridge.’ Weer werd er geklopt.

Webberly negeerde het. ‘Maar hij kreeg het niet. Maar Nies is daar sindsdien steeds op blijven vlassen.’

‘En nu zijn we dan weer bij hen aangeland, zeg je.’

Een derde klop, veel dringender.

Webberly riep ‘binnen’ naar Edwards, het hoofd van het technisch laboratorium van de Metropolitan Police, die op zijn gewone kwieke manier de kamer binnenkwam, krabbelend op zijn klembord en er tegelijk tegen pratend. Voor Edwards was zijn klembord even

menselijk als voor de meeste mannen de secretaresse.

‘Ernstige kneuzing aan de rechterslaap,’ zei hij, ‘gevolgd door het openrijten van de halsslagader.’ Hij beëindigde zijn schrijfwerk met een zwierig handgebaar.

‘Geen identificatie, geen geld, bovenkleding uitgetrokken.’ Hij keek op en verklaarde vrolijk: ‘Het is inderdaad de Spoorwegslachter.’

Hillier nam het mannetje met afkeer op.

‘Jezus, die krantenbenamingen.

Whitechapel zal ons tot het einde der tijden blijven achtervolgen.’

‘Is dit het lijk van Waterloo?’ vroeg

Webberly.

Edwards keek naar Hillier. Zijn gezicht was een open boek, terwijl hij overwoog of hij op de voordelen moest wijzen die het had als naamloze moordenaars de een of andere bijnaam kregen, welke dan ook, met het oog op de waakzaamheid van het publiek. Blijkbaar verwierp hij deze benadering, want hij veegde met de mouw van zijn doktersjas langs zijn voorhoofd en wendde zich tot zijn directe chef.

‘Waterloo,’ knikte hij. ‘Nummer elf. We zijn nog niet eens helemaal klaar met Vauxhall. Beiden zijn typisch slachtoffers van de Slachter zoals we ze tot nu toe gezien hebben. Zwerverstypen. Gebroken nagels. Vuil. Slecht geknipt haar. Luizen

ook. King's Cross is nog steeds de enige die niet in het patroon past en dat is goed klote na al die weken. Geen identificatie. Niet als vermist opgegeven. Ik snap het niet.' Hij krabde met het achtereinde van zijn pen op zijn hoofd. 'Wilt u de foto van Waterloo? Ik heb hem bij me.'

Webberly gebaarde naar de muur waarop de foto's van de twaalf recente moordslachtoffers al netjes opgehangen waren, allemaal op dezelfde manier vermoord in of bij Londense spoorwegstations. Dertien moorden in iets meer dan vijf weken. De kranten schreeuwden om een arrestatie. Alsof dit alles aan hem voorbijging, floot Edwards

luchtig tussen zijn tanden en rommelde vrolijk op Webberly's bureau, op zoek naar een punaise. Hij hing het laatste slachtoffer aan de muur.

‘Geen slecht plaatje.’ Edwards deed een stap achteruit om zijn werk te bewonderen. ‘Best netjes opgelapt.’

‘Jezus!’ barstte Hillier uit. ‘Je bent een monster, kerel! Wees tenminste zo fatsoenlijk die bloederige jas uit te trekken als je hier komt! Waar zit je verstand? We hebben vrouwen op deze verdiepingen!’ Edwards wendde geduldige aandacht voor, maar zijn ogen namen de hoofdcommissaris snel op en bleven het langst gericht op de vlezige nek die over

zijn boord hing en het dikke haar dat Hillier graag met leeuwenmanen vergeleek. Edwards haalde zijn schouders op naar Webberly met een gebaar van verstandhouding. ‘Het is een echte heer,’ merkte hij op voor hij de kamer uit liep. ‘Geef hem de zak!’ schreeuwde Hillier terwijl de deur zich achter de patholoog sloot.

Webberly lachte. ‘Neem een sherry, David,’ zei hij. ‘Die staat in de kast achter je. Eigenlijk moesten we hier op zaterdag geen van allen zitten.’

Twee sherry’s deden Hilliers ergernis over de patholoog aanmerkelijk afnemen. Hij

stond voor Webberly's prikbord en staarde somber naar de dertien foto's.

'Wat een rotzooitje is dit,' merkte hij nors op. 'Victoria, King's Cross, Waterloo, Liverpool, Blackfriars, Paddington. Verdomme, kerel, waarom doet hij het tenminste niet op alfabet?'